

Autoreferat

1. Imię i Nazwisko.

Maciej Babnis

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

23.06.1986	mgr muzykologii, Katolicki Uniwersytet Lubelski, dyplom nr 3735
07.09.1988	Świadectwo ukończenia Studium Pedagogicznego w zakresie szkolnictwa zawodowego, Akademia Muzyczna w Gdańsku
05.10.1989	mgr sztuki, Akademia Muzyczna w Gdańsku, dyplom nr 1639
16.06.1998	licencjat muzykologii, Katolicki Uniwersytet Lubelski
08.04.2002	kwalifikacje I stopnia sztuki muzycznej, w zakresie dyscypliny artystycznej instrumentalistyka – organy (tytuł równoważny stopniowi doktora), Akademia Muzyczna w Poznaniu

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych.

od 01.10.1989	Akdemia Muzyczna w Gdańsku, asystent, od X.1993 wykładowca, od X.1997 starszy wykładowca, od 1.10.2001 – umowa o dzieło (od 01.10.2002 jako adiunkt)
od 01.10.1996	Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Słupsku, asystent, od 01.10.2002 adiunkt
01.10.2002– 03.2004	Politechnika Gdańska, Wydz. ETI, Katedra Inżynierii Dźwięku i Obrazu, adiunkt, umowa o dzieło
01.10.1987– 31.08.1993	Gdańsk-Wrzeszcz, ZSM, nauczyciel organów, improwizacji organowej
01.09.1994 – 31.08.1996	Słupsk, PSM I i II st., nauczyciel harmonii, improwizacji fortepianowej na wydziale rytmiki, form muzycznych

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a i b) tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego.

Maciej Babnis: *Kultura organowa Galicji ze szczególnym uwzględnieniem działalności organmistrza lwowskiego Jana Śliwińskiego*. Słupsk 2012. Wydawnictwo Naukowe Akademii Pomorskiej w Słupsku, 674 strony, 80 ilustracji, liczne tabele. ISBN978-83-7467-170-

c) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.

Podstawą wszczęcia postępowania habilitacyjnego jest wydana przez Wydawnictwo Naukowe Akademii Pomorskiej w Słupsku w 2012 roku książka mojego autorstwa zatytułowana *Kultura organowa Galicji ze szczególnym uwzględnieniem działalności organmistrza lwowskiego Jana Śliwińskiego*. Praca liczy 674 strony, zawiera 80 ilustracji oraz liczne tabele.

Książka ta wpisuje się w dość słabo w Polsce reprezentowany nurt badań instrumentologicznych. Nurt ten dotyczy zagadnień ważkich, gdyż „instrument muzyczny jest materialną podstawą muzyki” (J. Rutkowski), w związku z czym konstrukcja instrumentów i zmiany jakim podlegały one na przestrzeni wieków są istotnym problemem w przedstawieniu dziejów muzyki.

W przedkładanej pracy – po raz pierwszy chyba w polskim piśmiennictwie – wprowadzono termin kultura organowa. Wywód nie ogranicza się bowiem do przedstawienia budowanych w Galicji organów i działających tam organmistrzów lecz próbuje także nakreślić szerszy kontekst w jakim powstawały i funkcjonowały organy.

Na kształt organów wpływa cały szereg czynników stanowiących rodzaj systemu naczyń połączonych. Kształt konkretnych organów wynika wprawdzie z potrzeb i możliwości finansowych inwestora, ale one z kolei uwarunkowane są innymi czynnikami – na przykład panującymi poglądami na miejsce i rolę muzyki w Kościele oraz ogólną sytuacją gospodarczą kraju.

Kulturę organową można zdefiniować jako całokształt zagadnień związanych z organami i muzyką organową. W zakres pojęcia wchodzi przede wszystkim wszelkie czynniki związane z samym instrumentem, jego budową, utrzymaniem i wykorzystywaniem. Łączą się z tym takie zagadnienia jak szeroko rozumiane poglądy na rolę organów i muzyki organowej (uwarunkowane w znacznej mierze poglądami na muzykę kościelną), wykształcenie i działalność organmistrzów, wykształcenie i działalność organistów, rzeczoznawcy organowi, literatura fachowa, a także stosunek społeczeństwa, a zwłaszcza duchowieństwa do organów i muzyki organowej. Duże znaczenie ma też ekonomiczna i komercyjna strona zagadnienia – budowa organów to nie tylko problem konstrukcji instrumentu, ale także organizacji całego procesu inwestycyjnego zarówno od strony inwestora jak i wykonawcy (dostępność surowców i materiałów, technologie i organizacja produkcji, płatności, odbiory, gwarancje itd). W jeszcze szerszym rozumieniu tego pojęcia można zawrzeć miejsce organów i muzyki organowej w świadomości odbiorców, zarówno tych, którzy traktują muzykę organową jako zjawisko samo w sobie, jak i tych, dla których jest ona tłem i towarzyszeniem do obrzędów religijnych.

Wszystkie powyższe problemy starałem się, na ile było to możliwe, choć skrótowo omówić w przedkładanej pracy. Znalazły się więc w niej choćby skrótowe omówienia takich zagadnień jak prowadzenie inwestycji organmistrzowskich, przeznaczenie i wykorzystanie instrumentów, poglądy na muzykę kościelną i jej repertuar, organisci, ich kwalifikacje i warunki pracy, kalikanci, rzeczoznawcy organowi itd.

Praca dotyczy kultury organowej Galicji. W terminie tym zawierają się ramy geograficzne jak i chronologiczne opracowania. Pod względem geograficznym Galicja to część obszaru pierwszej Rzeczypospolitej, która po I rozbiorze dostała się pod panowanie austriackie, a następnie (z niewielką korektą granic dokonaną na kongresie wiedeńskim) pozostawała jednym z austriackich krajów koronnych aż do 1918 roku,

kiedy to w całości weszła w skład odrodzonego państwa polskiego. Galicja była też bytem historycznym – powołana do istnienia po I rozbiorze, formalnie przestała istnieć po I wojnie światowej (ze względu na zmiany granic i wojny napoleońskie w opracowaniu skupiono się na wydarzeniach po 1815 roku).

Badania pozwoliły na podzielenie dziejów organowych Galicji na dwa okresy, które w przybliżeniu pokrywają się z ogólnymi dziejami Galicji. Cezurę tu wyznacza w aspekcie ogólnym przyznanie Galicji autonomii, zaś w aspekcie organowym otwarcie przez Jana Śliwińskiego w 1876 roku we Lwowie pierwszej w Galicji „nowoczesnej” firmy organowej.

Osobie i działalność lwowskiego organmistrza (którego nazwisko wyeksponowano w tytule pracy) poświęcono osobny rozdział. Był on jednym z najwybitniejszych przedstawicieli galicyjskiego organmistrzostwa; był tym, który po długoletnim pobycie na Zachodzie i pracy u czołowego organmistrza epoki – A. Cavaille-Colla w Paryżu – przeniósł na grunt galicyjski wiele nowości dotyczących zarówno brzmienia, konstrukcji organów jak i sposobu prowadzenia firmy organmistrzowskiej. Stosował fabryczne metody produkcji i kapitalistyczne formy sprzedaży (być może to on właśnie jako pierwszy w Galicji stosował system spółki). Starał się ostrożnie wprowadzać nowości (których sam bywał też twórcą); stopniowo na coraz większą skalę stosował wiatrownice stożkowe. Stworzył nowy, w miarę nowoczesny pod względem technicznym i brzmieniowym typ organów. Jego firma szybko stała się największym w Galicji producentem tych instrumentów; jedynym, który mógł sprostać konkurencji firmy Riegerów. Trzeba też wspomnieć, że obok organów J. Śliwiński budował także fisharmonie i pianina, a także, że – jako jedyny nie Niemiec – był członkiem zarządu Austro-Węgierskiego Stowarzyszenia Organmistrzów. Już za życia był poważany, czego dowodem choćby powołanie go do grona sędziów wystawy w 1894 roku, a jego autorytet miał znaczenie jeszcze po śmierci, gdyż dwóch organmistrzów stale powoływało się na zdobytą u niego wiedzę. Warto wreszcie wspomnieć, że był uczestnikiem powstania styczniowego.

W omawianym okresie w Galicji nie powstawały dzieła wybitne. Znakomita większość budowanych tu instrumentów przeznaczona była dla prowincjonalnych, niewielkich kościołów. W związku z tym były to instrumenty niewielkie, których głównym walorem miała być niezawodność oraz niska cena. Dopiero pod koniec epoki (po roku 1900) zaznaczył się pewien ruch – zaczęto budować większe instrumenty, a także oferować organy salonowe.

Badania wykazały, że galicyjscy organmistrzowie mimo niekorzystnej sytuacji, w jakiej przyszło im działać starali się nadążać za aktualnymi trendami. To, że nie powstawały tu dzieła wielkie i wybitne wynikało przede wszystkim z sytuacji społecznej i gospodarczej, a nie z nieumiejętności organmistrzów. Gdyby inwestorzy chcieli to odpowiednie organy można było zamówić za granicą jednak – jak dowodzą choćby kontakty z firmą Riegerów – tak się nie stało.

Wprawdzie Galicja do końca istnienia monarchii habsburskiej pozostawała najuboższym krajem koronnym jednak i tu – zwłaszcza w okresie autonomii – nastąpił wyraźny wzrost gospodarczy. Warto też zauważyć, że po 1880 roku coraz silniejsze były w Galicji wpływy idei cecylianizmu, co również wpływało pośrednio na kształt organów.

Obok części tekstowej i aneksów książka zawiera też obszerną część katalogową, zawierającą uporządkowane w trzech katalogach istotne dla obrazu galicyjskiej kultury organowej informacje.

Pierwszym jest lista osób, które występowały w charakterze ekspertów organowych (na ile było to możliwe podano podstawowe dane o nich).

Drugim jest obszerny spis działających w Galicji organmistrzów i wykonanych przez nich prac (budowy nowych instrumentów, a także remontów i przebudów już istniejących), w którym uwzględniono też prace wykonane przez organmistrzów obcych oraz prace anonimowe. W miarę możliwości w spisie podano podstawowe dane o organmistrzach i organach.

Ostatnim jest katalog 141 organów wykonanych przez J. Śliwińskiego, w którym na ile było to możliwe przedstawiono obok lokalizacji dyspozycję i dzieje każdego z instrumentów.

Praca została napisana w oparciu o badania własne i literaturę przedmiotu.

Specyfika pracy powoduje, że głównym źródłem są same instrumenty. Jest to źródło rozproszone, trudnodostępne i niestety – w przypadku prezentowanej książki – leżące w znacznej odległości od mojego miejsca zamieszkania. Badania takie wymagają więc znacznych kosztów i sporo wysiłku organizacyjnego. Mimo trudności udało mi się jednak przebadać w różnym zakresie kilkadziesiąt instrumentów.

Odległość od istotnych dla badań archiwów spowodowała też, że stosunkowo niewiele korzystałem ze źródeł archiwalnych, gdyż ich systematyczne badanie ze względów organizacyjnych i czasowych było niemożliwe (mimo to lista wykorzystanych archiwaliów jest spora). Tym chętniej jednak uciekałem się do różnego rodzaju literatury. Przede wszystkim muszę wskazać dość liczne powstałe na KUL studia historyczno-instrumentoznawcze dotyczące organów w poszczególnych obszarach (na ogół dekanatych). Korzystałem też z innych prac opartych na archiwaliach, które nie traktując wprost o interesujących mnie zagadnieniach wspominały także o organach (np. wydawana w Krakowie monumentalna seria *Materiały do dziejów sztuki sakralnej na ziemiach wschodnich dawnej Rzeczypospolitej*).

Bardzo cennym źródłem była prasa z epoki – zwłaszcza objęta szczegółową kwerendą prasa dla duchowieństwa. Dużym ułatwieniem okazał się też internet, gdzie można znaleźć coraz więcej użytecznych informacji (np. dzięki internetowi stało się możliwe zlokalizowanie i ustalenie obecnych nazw miejscowości leżących poza obecnymi granicami Polski, których nazwy wcześniej były często zlepkiem nic nie mówiących liter).

Ze względu na szczupłość dotychczasowych opracowań tematu praca nie może być traktowana jako kompendium wiedzy o kulturze organowej Galicji, lecz raczej jako synteza zebranego materiału. Przedstawiony obraz organmistrzostwa Galicji jest tylko zarysem; jest wymagającą uzupełnień mozaiką. Postawionych zostało wiele nowych pytań, na które nie zawsze udało się znaleźć odpowiedzi i hipotez, których wobec szczupłości źródeł nie można było jeszcze zweryfikować. Te hipotezy i pytania wyznaczają jednak kierunek przyszłych badań, które mam nadzieję zostaną podjęte także przez innych badaczy. Praca więc nie tyle podsumowuje jakiś etap badań, co przede wszystkim otwiera nowy. Postęp w badaniach jest jednak niewątpliwy. J. Gołos w opublikowanej w 1972 roku pracy „Polskie organy i muzyka organowa” dzieje organmistrzostwa na terenie całej Polski na przestrzeni kilku stuleci przedstawił na stu stronach. W niniejszej pracy na przedstawienie podobnych zagadnień, dotyczących jednak tylko ograniczonego terytorialnie i czasowo wycinka potrzeba było dwustu pięćdziesięciu stron nie licząc sześćdziesięciu stron poświęconych J. Śliwińskiemu.

Kultura organowa Galicji jest zagadnieniem niezwykle instresującym i w pewnym sensie żywym. Jest to przeszłość stosunkowo jeszcze nieodległa – od zakończenia ery

galicyjskiej nie minęło jeszcze 100 lat, a wiele powstałych w omawianym okresie obiektów (instrumentów, ale także utworów) nadal istnieje. Jest to cenna i niemała spuścizna po minionych pokoleniach, którą współczesne pokolenie powinno docenić i korzystać z niej w tworzeniu współczesnej kultury, nie tylko organowej.

Mam więc nadzieję, że praca przyczyni się do lepszego zrozumienia dlaczego organmistrzostwo polskie w ogóle, a galicyjskie w szczególności było takie a nie inne, a zarazem do ugruntowania bardziej rzeczowej i sprawiedliwej opinii na jego temat i w ten sposób ułatwi współczesną recepcję dorobku galicyjskiej kultury organowej.

Mam też nadzieję, że książka, która autorowi wydaje się pełna niedostatków i budzi wiele pytań jest jednak opracowaniem interesującym nie tylko dla specjalistów, ale też dla wszystkich, którzy interesują się przeszłością Galicji.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo - badawczych (artystycznych).

Działalność naukowa

Głównym tematem moich zainteresowań badawczych są dzieje organmistrzostwa w Galicji. Poza obszerną książką, będącą podstawą wszczęcia postępowania habilitacyjnego opublikowałem na ten temat 17 artykułów o charakterze przyczynkarskim (zob. dołączony spis). Dotyczą one przede wszystkim osoby i działalności Jana Śliwińskiego (poz. 1-3, 9, 14, 17, 19, 20, 22), a także pozostałych organmistrzów (np. rodziny Żebrowskich, R. Haasego, J. Grocholskiego – poz. 4, 5, 7, 12, 13) i innych osób związanych z kulturą organową Galicji (S. Surzyński – poz. 18), bądź instrumentów (np. w Krośnie, Miechocinie, Zamościu – poz. 9, 17, 19, 20, 21); w jednym z artykułów przedstawiłem też dzieje budownictwa organowego w XIX-wiecznym Krakowie (poz. 23).

Do szerzej rozumianej tematyki organowej należy artykuł poświęcony wystrojowi plastycznemu organów (poz. 15) oraz rozumowana bibliografia dorobku dziesięciu edycji sesji „Organy i muzyka organowa” (poz. 8).

Kilka artykułów dotyczy muzyki i życia muzycznego. Trzy z nich powstały w związku z prowadzonymi przez pracowników Akademii Muzycznej w Gdańsku badaniami zasobów Biblioteki Gdańskiej. Dwa z nich dotyczą szeroko rozumianej problematyki muzyki kościelnej i pracy organistów – są to artykuły o rękopiśmiennych gdańskich choralnikach z XVIII wieku (poz. 10) oraz anonimowej, rękopiśmiennej Agendzie dla organistów (poz. 16). Trzeci z artykułów przedstawia zawartość publikowanych w początkach XIX wieku w Gdańsku przez A. Reichla zbiorów poplarnych utworów do użytku domowego (poz. 11).

Z tematyką gdańską jest także związane omówienie twórczości organowej gdańskiego kapelmistrza, ucznia J. S. Bacha – F. Ch. Mohrheima. Tym razem jednak bazą źródłową artykułu były rękopisy przechowywane w berlińskiej Statsbibliothek (poz. 6).

Pięć z przedstawionych artykułów zostało opublikowanych w języku angielskim (poz. 6, 11, 14, 16, 23)

Jestem także autorem dwóch haseł (*Cwojdziński* i *Rozbicki*) w słowniku „*Kompozytorzy polscy 1918-2000*” red. M. Podhajski Gdansk 2005 oraz jednego (*Pachelbel*) w *Encyklopedii Katolickiej*, t. XIV, Lublin 2010.

Brałem czynny udział w wielu sesjach naukowych odbywających się w Gdańsku, Greifswaldzie, Katowicach, Koszalinie, Krośnie i Słupsku (pełna lista poniżej). Obecnie jestem członkiem Komitetu Organizacyjnego XV Międzynarodowej Sesji „Organy i Muzyka Organowa”

Działalność artystyczna

Jako solista organista wystąpiłem na wielu festiwalach w kraju i w Niemczech. Repertuar obok żelaznych pozycji obejmuje też dzieła kompozytorów polskich. W 1992 roku dokonałem prawykonania utworów z Tabulatury Oliwskiej w tym utworów pomorskiego kompozytora z przełomu XVI/XVII wieku - Piotra Drusińskiego. W 1999 wykonałem partię organów w Symfonii *Zmartwychwstanie* G. Mahlera podczas „Koncert pojednania” pod dyr. Z. Mehty.

Prowadzę scholę chorałową złożoną ze studentów gdańskiej AM, z którą występowałem wielokrotnie podczas mszy w gdańskich kościołach (dwukrotnie podczas mszy radiowej)

Przez ponad rok byłem też dyrygentem chóru bazyliki św. Mikołaja w Gdańsku

Działalność edytorska

Na styku działalności naukowej i artystycznej stoi moja praca edytorska. Przygotowałem do druku dzieła organowe XVIII-wiecznego kapelmistrza gdańskiego F. Ch. Mohrheima (ucznia J. S. Bacha) oraz wielką Sonatę organową pochodzącego z Pelplina, a działającego w Ameryce A. Karczyńskiego. Miałem też udział w pracach redakcyjnych wydania Utworów z Oliwskiej Tabulatury Organowej i polonezów J. G. Goldberga (obie publikacje w opracowaniu J. Jancy)

Działalność kompozytorska

Skomponowałem też kilka utworów choralnych, co zostało docenione między innymi zamieszczeniem mojego biogramu w *Kompozytorzy polscy 1918-2000* red. M. Podhajski Gdansk 2005

Działalność dydaktyczna

W szkolnictwie wyższym pracuję od 1989 roku. Prowadzę zajęcia przede wszystkim z historii muzyki i literatury muzycznej, a także takie przedmioty jak chorał, historia teorii, specjalistyczna literatura muzyczna itp.

Pod moim kierunkiem powstała jedna praca bakalaureacka i trzy magisterskie, z których tylko jedna poświęcona była problematyce budownictwa organowego.

Inna działalność

Kilkakrotnie byłem sekretarzem jury Konkursów Prac Magisterskich Absolwentów Akademii Muzycznych w Polsce (1998, 2000, 2002, 2004, 2006)

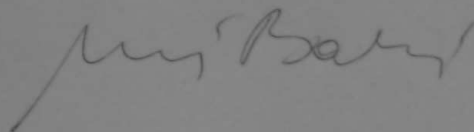
Dwukrotnie brałem udział w komisjach odbierających prace organmistrzowskie.

Odczytałem i przetłumaczyłem między innymi trzy XIX-wieczne dokumenty łacińskie opublikowane w Zdzisław Łopatkiewicz: *O Jedliczu i około Jedlicza*. Jedlicze 2009, s. 353-356

LISTA OPUBLIKOWANYCH ARTYKUŁÓW (w kolejności chronologicznej)

1. Jan Śliwiński – organmistrz lwowski.
ZNAMuzGd (=Zeszyty Naukowe Akademii Muzyczne w Gdańsku), z. XXVI, 1987, s. 205-226.
2. Założenia brzmieniowe organów Jana Śliwińskiego, organmistrza lwowskiego, na podstawie Katalogu firmy z roku 1892.
ZNAMuzGd, z. XXVII, 1988, s. 149-170.
3. Dyspozycje katalogowe, a praktyka organmistrzowska Jana Śliwińskiego, organmistrza lwowskiego.
ZNAMuzGd, z. XXVIII, 1989, s. 113-128.
4. Działalność organmistrzowska rodziny Żebrowskich w Galicji (po 1881 roku).
ZNAMuzGd, z. XXIX-XXX, 1991, s. 197-219.
5. Dwunastu mniej znanych organmistrzów galicyjskich z drugiej połowy XIX wieku.
OMO (=Organy i muzyka organowa), t. VIII, 1991, s. 135-144.
6. *The organ Compositions of Friedrich Christian Mohrheim.*
[W:] *Musica Baltica, Interregionale musikkulturelle Beziehungen im Ostseeraum, Konferenzbericht Greifswald-Gdansk, 28. November bis 3. Dezember 1993.* Herausgegeben von Ekkehard Ochs, Nico Schüler und Lutz Winkler, *Deutsche Musik im Osten*, Band 8, s. 249-258
7. Organmistrzowie lwowscy z lat 1873-1912 – Romuald Bocheński, Franciszek Gajda, Mieczysław Janiszewski, Antoni Klement, Franciszek Zuch.
OMO, t. IX, 1994, s. 287-299.
8. *Organy i muzyka organowa - bibliografia.*
OMO, t. X, 1997, s. 287-299.
9. *Organy z kościoła Franciszkanów w Krośnie (obecnie w Wyszatcach) i ich budowniczy – organmistrz lwowski Jan Śliwiński.*
[W:] *Kościół i klasztor franciszkański w Krośnie – przeszłość oraz dziedzictwo kulturowe.* Krosno 1998, s. 203-228.
10. *Choralniki gdańskie z XVIII wieku*
[W:] *•ródła muzyczne – krytyka, analiza, interpretacja.* Warszawa 1999, s. 135-144.
11. *C.A.Reichel's „Musikalisches Wochenblatt” – a source to the repertoire played in Gdańsk salons in the second decade of the 19th century.*
[W:] *Musica Baltica. Danzig und die Musikkultur Europas.* Gdańsk 2000, s. 388-419.
12. *Jan Grocholski – przyczynek do dziejów organmistrzostwa w Galicji.*
OMO, t. XI, 2000, s. 210-224.
13. *Rudolf Haase – przyczynek do dziejów organmistrzostwa w Galicji*
OMO, t. XII, 2003, s. 31-51.
14. *Jan Śliwiński organ builder of Lvov as a piano maker*
MF (=Muzyka fortepianowa), t. XIII, 2004, s. 433-438.
15. *Organy jako dzieło sztuk plastycznych*
[W:] *Wybrane aspekty sztuki i edukacji estetycznej.* Słupsk 2004, s. 41-59.
16. *The 18th century „Agenda for organists” form the Gdańsk Library.*
[W:] *Orgelbau, Orgelmusik und Organisten des Ostseeraums im 17. und 19. Jahrhundert.* red. M. Schneider i W. Werbeck. [bmw] 2006, s. 151-158.
17. *Organy lwowskiego organmistrza Jana Śliwińskiego w kolegiacie zamojskiej. część 1 „Zamojski Kwartalnik Kulturalny”. Nr 1-2 (86/87) 2006, s. 20-31*
18. *Stefan Surzyński i jego działalność jako rzeczoznawcy budownictwa organowego*
OMO, t. XIII, 2006, s. 285-301.
19. *Organy lwowskiego organmistrza Jana Śliwińskiego w kolegiacie zamojskiej. część 2 „Zamojski Kwartalnik Kulturalny”. Nr 2 (95) 2008, s. 14-27*
20. *Organy lwowskiego organmistrza Jana Śliwińskiego na zamojszczyźnie „Zamojski Kwartalnik Kulturalny”. Nr 1 (98) 2009, s. 16-27*

21. *Budowa organów w Miechocinie w 1877 roku w świetle dokumentów z Archiwum Parafialnego.*
„*Studia Organologica*”. Tom III, Lublin 2009, s. 82-112
22. *Jana Śliwińskiego organmistrza lwowskiego pobyt we Francji.*
[W:] *Artificium Ars Scientia. Księga Jubileuszowa w 80. rocznicę urodzin Ks. Profesora Jana Chwałka*, red. Maria Szymanowicz, Lublin 2010, s. 249-262
23. *Organbuilding in Kraków (Cracow) in the years 1815-1914*
[W:] *Musica Baltica. The Music Culture of Baltic Cities in Modern Times*. Red. J. Woźniak. Gdańsk 2010, s. 13-37

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'J. Woźniak', is located in the lower right quadrant of the page.

CZYNNY UDZIAŁ W SESJACH (w kolejności chronologicznej)

- 1986? Koszalin „Organy i muzyka organowa”,
komunikat dotyczący Katalogu Jana Śliwińskiego
- 29.08.1988 Gdańsk „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Dyspozycje katalogowe, a praktyka organmistrzowska Jana Śliwińskiego, organmistrza lwowskiego.*
- 26.06.1991 Koszalin „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Dwunastu mniej znanych organmistrzów galicyjskich z drugiej połowy XIX wieku.*
- 12.1993 Gdańsk Konferencja „Musica Baltica”,
referat: *The organ Compositions of Friedrich Christian Mohrheim.*
- 06.1994 Gdańsk „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Dwunastu mniej znanych organmistrzów galicyjskich z drugiej połowy XIX wieku.*
- 03.12.1996 Katowice AM „Fisharmonia, młodsza siostra organów”,
dwa referaty:
Fisharmonia jej triumf i klęska. Garść refleksji na temat autonomii instrumentów.
Organmistrz lwowski Jan Śliwiński jako budowniczy fisharmonii
- 25.09.1997 Gdańsk AM „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Organy i muzyka organowa – bibliografia*
- 03.12.1997 Krosno „Kościół i klasztor franciszkański w Krośnie – przeszłość oraz dziedzictwo kulturowe”,
referat: *Organy z kościoła Franciszkanów w Krośnie (obecnie w Wyższycach) i ich budowniczy – organmistrz lwowski Jan Śliwiński*
- 20.11.1998 Gdańsk AM „Muzyka fortepianowa”,
referat: *„Musikalisches Wochenblatt” C.A.Reichla źródło do poznania repertuaru wykonywanego w gdańskich salonach w drugiej dekadzie XIX wieku*
- 08.05.1999 Gdańsk AM, XXVIII Ogólnopolska Konferencja Muzykologiczna „•ródła muzyczne – krytyka, analiza, interpretacja”,
referat: *Choralniki gdańskie z XVIII wieku*
- 26.09.2000 Gdańsk AM „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Jan Grocholski – przyczynek do dziejów organmistrzostwa w Galicji.*
- 25.10.2001 Słupsk, PAP „Edukacji sztuki – tradycje i współczesność”,
referat: *Organy jako dzieło sztuk plastycznych.*
- 8-11.09.2002 Greifswald-Lubmin „Orgelbau, Orgelmusik und Organisten des Ostseeraums im 17. und 19. Jahrhundert”,
referat: *The 18th century „Agenda for organists” from the Gdańsk Library.*
- 24-25.09.2003 Gdańsk AM „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Rudolf Haase – przyczynek do dziejów organmistrzostwa w Galicji.*
- 19-21.11.2004 Gdańsk AM „Muzyka fortepianowa”,
referat: *Jan Śliwiński organ builder of Lvov as a piano maker*
- 26-27.09.2006 Gdańsk AM „Organy i muzyka organowa”,
referat: *Stefan Surzyński i jego działalność jako rzeczoznawcy budownictwa organowego*
- 20-22.11.2008 Gdańsk AM „Musica Baltica – the Music Culture of Baltic Cities in Modern Times”,
referat: *Organs and Organbuilding in Kraków between the Years 1815-1914*

